

stemte han sig til ikke at modtage det. Min ærværdige Moder levede endnu dengang i København, og min Søster var paa den Tid endnu ikke gift . . . og Alexander elskede København og forguede sit Hjem. Han kunde slet ikke trives udenfor de kendte, kære Steder. Jeg tror, det var fra den Stund, da min Moder døde og han blev ene tilbage mellem Minderne, at hans Tungsind stammede. Saa var han i den sidste Tid jo ogsaa legemligt syg . . . Og dog! At han kunde gøre det!”

Mindet om Broderens blodige Endeligt bragte atter Lommetørklædet op for Øjnene, og Per snappede Lejligheden til at rejse sig for at gaa.

Baronessen, der blev siddende i sin Stol, tog med moderlig Varme hans Haand mellem begge sine og sagde:

„Hvor jeg nu er glad ved at have set Dem! Det er mit Haab, at vi oftere skal træffes. Vil De love mig, at De vil besøge mig, naar jeg vender tilbage fra Udlandet? Efter al Rimelighed tilbringer jeg den tilstundende Sommer hos min Søster og Svo-ger paa Kærsholm, og jeg er overbevist om, at De ogsaa hos dem vil være af Hjertet velkom-men.“

„Jeg siger saa mange Tak . . . naar blot jeg ikke bliver til Ulejlighed,“ fremstammede Per, — han vidste i sin Forlegenhed ikke andet at svare.

„Tal dog ikke saadan, kære! Husk paa, at De jo paa en Maade hører med til vor Familje nu. Saaledes vil i hvert Fald jeg opfatte min Broders sidste Ønske. Og jeg føler mig forvisset om, at min Søster i den Henseende vil tænke ganske som jeg. Lev nu rigtig, rigtig vel! Og endnu engang Tak, fordi De netop idag har tænkt saa kærligt paa Alexander.“